

ПУСТИННИЯТ БОГ

DESERT GOD
Wilbur Smith

First published in 2014 by HarperCollins Publishers
HarperCollins Publishers, 77-85 Fulham Palace Road, London W6 8JB
Copyright © Wilbur Smith, 2014
All rights reserved

- © Елена Павлова, *превод от английски*
- © Живко Петров, *художник на корицата*
- © Сиела Норма АД

София • 2015
ISBN: 978-954-28-1776-5

УИЛБЪР СМИТ

ПУСТИННИЯТ БОГ

Превод от английски:
Елена Павлова

 ciela

Посвещавам този роман на скъпоценната ми съпруга и ле-
ляна спътница Нисо. Преди да те срещна, не бях осъзнал ис-
тинското значение на щастието. Сега изпълваш всеки мой ден
с любов, смях и щастие.

Когато ти си редом с мен, и на царете гледам отвисоко и не
бих си сменил мястото с тях.

Атон примигна с малките си очета, потънали дълбоко в заобикалящите ги гънки тлъстина, и след това вдигна поглед от поставената помежду ни дъска за бао. Загледа се в двете принцеси от височайшия Дом на Тамоз, които се плискаха голи в прозрачните води на лагуната.

– Вече не са деца – отбеляза той небрежно, без следа от сладострастен интерес към темата. Седяхме лице в лице на оградена с палмови листа просторна площадка до един от ленивите вирове по затътеното крайбрежие на великата река Нил.

Както знаех, тази забележка на Атон за момичетата беше опит да отклони вниманието ми от следващия му ход с камъните за бао. Той не е любител на загубите и не подбира много-много пътищата, по които стига до победата.

Атон е един от най-старите и най-скъпите ми приятели, още от дълбокото минало. Също като мен е евнух и навремето е бил роб. По време на робските му дни и много преди да достигне пубертета господарят му го е избрал заради изумителния му интелект и изявените му качества на мислител. Пожелал е да подхрани и развие тези дарове и да ги предпази от разпиляване посредством съблазните на либидото. Атон беше особено ценна собственост и поради това за изпълнението на кастрацията господарят му нае най-известния лекар в Египет. Този господар е отдавна мъртъв, но Атон се е издигнал далеч над робското си положение. Сега е шамбелан в двореца на фараона в Тива, а също така е и повелител на шпионите, властва над мрежа от информатори и тайни агенти в целия цивилизован

свят. Има само една организация, която надминава неговата и това е моята собствена. В тази област, както и в повечето си начинания, ние поддържаме дружеско съперничество помежду си и много малко неща ни носят по-голяма наслада и задоволство от това да отбележим победа един над друг.

Наслаждавам се извънмерно на компанията на Атон. Той ме развлича и често ме изненадва с добрите си съвети и възприемчивостта си. При удобен случай изпитва способностите ми и на дъската за бао. Обикновено е много щедър с хвалбите. Но най-често просто служи за катализатор на собствената ми гениалност.

Сега и двамата огледахме Беката – от техни благородия принцесите тя беше по-малката с цели две години, макар че надали бихте отгатнали разликата, защото беше висока за възрастта си и гърдите ѝ вече започваха да се полюшват, а в прохладните води на лагуната зърната ѝ бяха щръкнали наперено. Тя беше стегната, пъргава и се смееше често. Но пък притежаваше и пламенен характер. Чертите ѝ бяха благородно издялани, носът ѝ – тесен и прав, челюстта ѝ – силна и заоблена, а устните ѝ бяха леко извити. Косата ѝ беше гъста и на слънчевата светлина блестеше с оттенък на мед. Беше го наследила от баща си. Макар че още не бе разцъфтяла с червеното цвете на женствеността, знаех, че не ѝ остава много време.

Обичам я, но честно да си призная, обичам по-голямата ѝ сестра с една идея повече.

Техути е по-възрастната и по-красивата от двете сестри. Когато и да я погледна, все ми се струва, че отново виждам майка ѝ. Царица Лострис беше голямата любов на моя живот. Да, обичал съм я така, както мъж обича жена. За разлика от приятеля си Атон, аз бях кастриран едва след като достигнах пълна мъжественост и познах радостите на женското тяло. Вярно е, че любовта ми към царица Лострис никога не е била консумирана, понеже станах евнух още преди тя да се роди, но това само я правеше още по-силна. Отгледал съм царицата от дете и съм я превел през дългия ѝ и щастлив живот, съветвах я

и я напътствах, отдавах ѝ се всецяло, без да се щадя. А накрая я държах в обятията си, докато умираше*.

Преди да се отпрати към отвъдния свят, Лострис ми прошепна нещо, което никога не ще забравя: „През живота си съм обичала само двама мъже. Тайта, ти си единият от тях“.

Това бяха най-сладките думи, които някога съм чувал.

Планирах и надзиравах построяването на царската ѝ гробница, положих в нея някога прелестното ѝ, но после съсипано тяло, и си пожелах да можех да ида в отвъдното заедно с нея. Знаех обаче, че съм лишен от това право, понеже бях длъжен да остана и да се погрижа за децата ѝ така, както се бях грижил за нея. Вярно е, че това бреме не ми е тежало, защото свещената задача само е обогатила още повече живота ми.

На шестнайсет години Техути вече беше напълно разцъфнала жена. Кожата ѝ бе бляскава и чиста. Ръцете и краката ѝ бяха тънки и елегантни като на същинска танцьорка или като краищата на големия боен лък на баща ѝ, който бях издялкарал за него и бях положил на капака на саркофага му, преди да запечатам и неговата гробница.

Бедрата на Техути бяха налети, но кръстът ѝ бе тънък като шийката на делва за вино. Имаше обли и стегнати гърди. Гъстите ѝ златни къдрици досущ приличаха на надянат на главата ѝ бляскав шлем. Очите ѝ бяха зелени като майчините ѝ. Словата не стигат да предадат прелестта ѝ, а усмивката ѝ ми спираше сърцето, колчем тя ме озареше с нея. По природа принцесата беше нежна, трудно се гневеше, но беше безстрашна и с желязна воля, когато се налагаше.

Обичам я почти толкова, колкото още обичам майка ѝ.

– Добре си се справил с тях, Тайта! – Атон не се скъпеше на похвали. – Те са съкровищата, които дори могат да спасят любимия ни Египет от варварите!

---

* Историята на жизнения път на Тайта в подробности се разказва в предишните книги на Уилбър Смит за Древния Египет – „Речният бог“, „Чародей“, „Седмият папирус“ и неиздаваната все още у нас „The Quest“; като сюжет, с изключение на общите герои, те нямат съществена връзка със събитията в „Пустинният бог“. (Всички бележки под линия са на преводача).

По този, както и по много други въпроси, двамата с Атон бяхме изцяло на едно мнение. Това беше и истинската причина да дойдем заедно на това отдалечено и уединено място – макар че всички други в двореца, включително фараонът, бяха убедени, че се срещаме тук, за да продължим безконечното си съперничество над дъската за бао.

Не отвърнах веднага на забележката му, а сведох очи към дъската. Докато все още съзерцавах момичетата, Атон беше направил поредния си ход. Славеше се като най-умелия играч на тази изискана игра в Египет, което все едно ще рече „в целия цивилизован свят“. Най-умелия с изключение на мен, разбира се. Аз обикновено го побеждавам в три от четири игри.

Сега един поглед ми стигаше да видя, че тази партия ще е една от трите. Последният му ход бе зле обмислен. Замисълът на камъните му беше изгубил баланса си. Сред няколкото недостатъка на приятеля ми по време на игра беше, че често, щом решеше, че победата му е в кърпа вързана, захвърляше предпазливостта по ветровете и пренебрегваше правилото за седемте камъка. След това имаше навика да съсредоточава пълната си атака от южния си замък и ми позволяваше да спечеля от него контрола или върху източния, или върху западния. В случая ставаше дума за източния. Не се нуждаех от втора покана. Нанесох удар като кобра.

Атон се залюля на стола си, докато оценяваше изненадващия ми ход, и когато най-сетне чистата му гениалност го порази, лицето му потъмня от гняв и той се задави:

– Мисля, че те мразя, Тайта! И в случай че още не те ненавиждам, то определено би следвало да започна!

– Имах късмет, стари приятелю! – постарях се да не злорадствам. – Пък и това е просто игра!

Той възмутено изду бузи:

– От всички безумни неща, които съм те чувал да казваш, Тайта, това е най-ужасното. Не, не е просто игра. Това е същинската причина да се живее!

Наистина беше ядосан.

Посегнах под масата за медната делва за вино и му напълних отново чашата. Виното беше превъзходно, най-доброто в цял Египет, и го бях взел направо от винарските изби под двореца на фараона. Атон изду бузи и се опита да подкладе гнева и обидата си, но като в собствен порив дебелиите му пръсти се сключиха около дръжката на бокала и той го вдигна към устните си. Преглътна два пъти с притворени от удоволствие очи. Въздъхна блажено, когато отпусна чашата.

– Сигурно си прав, Тайта! Има и други добри причини да се живее... – с тези думи започна да прибира камъните за бао в кожените кесийки и да затяга връзките им. – Та какви слухове си чул от север? Хайде, изуми ме отново с размерите на разузнавателната си мрежа!

Бяхме стигнали най-сетне до истинската цел на нашата среща. Северът винаги означаваше опасност.

Преди сто години предателство и въстание бяха довели до разцепването на могъщия Египет. Червеният претендент, фалшивият фараон – нарочно не изричам името му, предпочитам да бъде прокълнат до края на вечността, – този предател се разбунтувал срещу истинския фараон и отцепил всички земи на север от Асют. Нашият любим Египет се потопил във век на гражданска война.

След това на свой ред наследникът на Червения претендент бил победен от диво и войнолюбиво племе, появило се от северните степи отвъд Синай. Тези варвари помели Египет, завладявайки го целия с помощта на оръжие, за чието съществуване дотогава не сме знаели: коня и колесницата. Щом победили Червения претендент и завзели северната част на Египет, от Средно море до Асют, тези хиксоски племена вдигнали оръжие и срещу нас, южняците.

Ние, истинските египтяни, нямахме с какво да се защитим от тях. Бяхме прогонени от земите си и принудени да се оттеглим на юг, отвъд делтата на Нил, на остров Елефантина и в пуштошта в края на света. Там се крихме, докато моята господарка царица Лострис възстанови отново армията ни.

Моята роля в това възстановяване не беше съвсем незначителна. По природа съм скромен и не се хваля често, в този случай обаче мога да заявя – без страх някой да повдигне глас, че без да водя и напътствам господарката си и сина ѝ – принца наследник Мемнон, който днес е фараон Тамоз, – те никога не биха постигнали целта си.

Сред многобройните ми други услуги на царицата беше построяването на първите колесници с колела със спици, които станаха по-леки и по-бързи от тези на хиксосите – те разполагаха само с колела от цяла дървена плоскост. След това издирих и конете, които да ги теглят. Когато бяхме готови, фараон Тамоз – вече достигнал зрелостта си – поведе новата ни армия отново надолу през праговете и на север в Египет.

Предводителят на хиксоските нашественици се назоваваше цар Салитис, но не беше истински благородник. В най-добрия случай можеше да мине за разбойнически барон и престъпник. Въпреки това командваната от него армия превъзхождаше нас, египтяните, в съотношение почти две към едно и беше добре въоръжена и зловеща.

Успяхме обаче да ги сварим неподготвени и при Тива се състоя голяма битка. Разбихме техните колесници и изклахме войниците им. Обърнахме хиксосите в бягство и ги пратихме в хаотично отстъпление – да си спасяват кожата обратно на север. Подире си на бойното поле те оставиха десет хиляди трупа и две хиляди строшени колесници. Въпреки това бяха нанесли тежки загуби на нашите горди бойци и ни направиха неспособни да ги преследваме и унищожим напълно. Оттогава насам хиксосите ближат рани в делтата на Нил.

Цар Салитис, този стар бандит, вече е мъртъв. Не издъхна на бойното поле от удар на остър египетски меч, както би било редно и правилно. Спомина се от старост, в леглото си, заобиколен от орда от ужасните си жени и техните противни потомци. Сред тях беше и Беон, най-големият му син. Този Беон днес се назовава цар, фараон на горното и долното царство на Египет. Истината е, че не е нищо повече от грабител и убиец, по-

лош дори от злия си баща. Шпионите ми редовно докладват как упорито възстановява хиксиската армия, която толкова тежко разбихме по време на битката при Тива.

Тези доклади са притеснителни, понеже ние изпитваме големи затруднения с намирането на нужните ни материали, с които да превъзмогнем загубите, понесени в същата тази битка. Нашето оградено със суша южно царство е отрязано от великото Средно море и от търговия с другите цивилизовани нации и градове-държави по света, които са богати на олово, дърво, мед, антимон, калай и други суровини за военни нужди, които ни липсват. Освен това не ни достигат и войници. Нуждаем се от съюзници.

От друга страна, враговете ни, хиксосите, имат прекрасни пристанища в делтата, където Нил се влива в Средно море. В тях търговията протича необезпокоявана. Също от шпионите си знам и че Хиксос се опитва да изгради съюзи с други войнолюбиви народи.

Двамата с Атон се срещаме на това изолирано място, за да обсъждаме тези проблеми и да умуваме над тях. Оцеляването на самия Египет се крепеше на върха на кинжал. Ние с приятеля ми неведнъж бяхме разговаряли по въпроса, но сега вече бяхме готови да вземем окончателни решения, които да представим на фараона.

Принцесите наследнички имаха други планове. Бяха видели Атон да събира камъните за бао и го приеха като сигнал, че сега могат да завладеят цялото ми внимание. Посветил съм се и на двете, но те са много времеемки. Изскокнаха от лагуната, пръскайки вода във всички посоки, и се втурнаха да се надбягват коя ще стигне първа до мен. Беката е дете, но е много пъргава и целеустремена. Би направила почти всичко, за да получи онова, което желае. Победи Техути с цяла глава и се гмурна в skutа ми, студена и мокра от плуването.

– Обичам те, Тата! – извика, метна ръце около шията ми и притисна към бузата ми мократа си копа червена коса. – Разкажи ни приказка, Тата!

Победена в надбягването за достигането до моя милост, Техути трябваше да се примири с по-малко желаното място в краката ми. Тя изящно отпусна голото си и ръсещо вода тяло на земята и притисна крака ми към гърдите си, положи брадичка на коленете ми и се взря нагоре в лицето ми.

– Да, моля те, Тата! Разкажи ни за мама и колко красива и умна е била!

– Първо трябва да довърша разговора си с чичо Атон! – възразих.

– О! Ами добре. Но не се бави, чу ли! – изписука Беката. – Толкова е отегчително!

– Няма да ни отнеме много време, обещавам! – Спогледах се с Атон и преминах гладко на хиксоски. И двамата владеем отлично езика на смъртните ни врагове.

Превърнал съм опознаването на врага в своя главна задача. Езиците ми се удават и съм майстор на думите. След завръщането в Тива разполагах с години, за да изуча хиксоски. Атон пък не се бе присъединил към изгнанието в Нубия. Той беше лишен от приключенски дух. Така че остана в Египет да пъшка под игото на Хиксос. Беше научил обаче всичко, което поробителите можеха да му предадат, включително и техния език. И двете принцеси не разбираха нито дума на него.

– О, мразя, когато заговорите на това отвратително наречие! – нацупи се Беката.

Техути се съгласи с нея:

– Ако ни обичаш, ще говориш на египетски, Тайта!

Прегърнах Беката и погалих прелестната главица на сестра ѝ. Въпреки това продължих обсъждането с Атон на езика, който момичетата така горещо ненавиждаха.

– Не обръщай внимание на дърдоренето на децата. Продължавай, стари приятелю!

Шамбеланът сподави усмивката си и поде нишката на мисълта си:

– Значи за това сме на едно мнение, Тайта. Нуждаем се от съюзници и трябва да водим търговия с тях. В същото време е задължително да отрежем Хиксос и от двете.

Съблазнявах се да отвърна със саракстична забележка, но вече го бях раздразнил достатъчно над дъската за бао. Така че кимнах сериозно:

– Както винаги, достигнал си до истината безпогрешно и излагаш стегнато проблема ни. Съюзници и търговия. Много добре. И какво трябва да сторим, за да търгуваме, Атоне?

– Разполагаме със златото от мините ни в Нубия, които открихме по време на изгнанието отвъд праговете...

Атон може никога да не беше напускал Египет, но като го слушаш как говори, ще си помислиш, че именно той е водил изгнаниците. Усмихнах се под мустак, но запазих сериозното си изражение, когато той добави:

– Макар че жълтият метал не се цени чак толкова като среброто, и той е обект на мечти и копнежи. С количествата, които фараонът е струпал в съкровищницата си, лесно ще си купим и приятели, и съюзници.

Кимнах в съгласие, макар да знаех, че количеството в съкровищницата на фараона е силно преувеличавано от Атон и мнозина, които не са така близо до трона като мен. Постарах се да допринеса към списъка с възможни търговски стоки:

– Не забравяй също и продукцията на богатия черен нанос, който майка Нил изсипва на бреговете си след всеки ежегоден разлив. Хората трябва да ядат, Атон! И обитателите на Крит, и шумерите, и елинските градове-държави имат малко обработваеми земи. Те са принудени постоянно да търсят царевица, за да изхранват народите си. А ние имаме царевица в изобилие! – напомних му аз.

– Тъй е, Тайта. Ние имаме царевица, а имаме и коне за продажба – развъждаме най-добрите военни коне в света. А разполагаме и с други неща, още по-редки и безценни... – Атон направи деликатна пауза и погледна към прелестното дете, което прегръщах, и другото, седнало в краката ми.

Нямаше нужда повече да обсъждаме темата. Жителите на Крит и шумерите от земите между реките Тигър и Ефрат бяха най-близките ни и могъщи съседи. И двете нации бяха смугли и

чернокоси. Предводителите им смятаха за съблазнителни светлокосите и светлокожи представителки на егейските племена и от управляващото египетско семейство. Бледите и простовати елински жени обаче не можеха ни най-малко да се сравняват с нашите бляскави нилски бижута.

Баща на двете ми принцеси беше Танус, владетел на огненочервените къдрици, а майка им – светлорусата царица Лострис*. Кръвта им се бе съчетала добре и славата за красотата на двете им момичета бе започнала да се разнася по целия свят. Посланици отдалеч вече бяха предприели опасни пътувания през обширни пустини и дълбоки морета, за да стигнат до двореца в Тива и да предадат деликатно на фараон Тамоз интереса на господарите си към изковаване на военни и семейни съюзи с Дома на Тамоз. Сред онези, чиито пратеници ни посетиха, бяха и шумерският цар Нимрод, и Върховният минос на Крит.

По моя молба фараонът бе приел любезно и двамата посланици. Благосклонно разгледа донесените от тях прекрасни дарове от сребро и кедрово дърво. След това със симпатия бе изслушал предложенията им за брак с едната или и с двете сестри на Тамоз, а накрая им бе обяснил, че и двете момичета са още много малки, за да се договорят сватбите им, и че по темата предстои обсъждане, когато и двете достигнат зрелост. Това се бе случило преди няколко години, а сега обстоятелствата се бяха променили.

По онова време фараонът беше обсъждал с мен вероятните съдружия между Египет и Шумер или Крит. Тактично бях му посочил, че Крит би представлявал по-желан съюзник, отколкото шумерите.

Преди всичко тези ни съседи не владеят мореплаването и макар че са в състояние да предоставят могъща армия с отлично обучена кавалерия и колесници, не притежават особено забележителен флот. Напомних на фараона, че нашият южен Египет няма достъп до Средно море. Хиксоските ни врагове

---

* Любовната афера между царица Лострис, съпруга на фараон Мамоз, и командор Танус е описана подробно в „Речният бог“.

контролираха северните брегове на Нил и ние на практика бяхме страна, обградена отвсякъде със суша.

Шумерите също разполагаха с ограничен излаз на море и флотът им беше смешен в сравнение с този на други нации като критяните или дори мавританските племена на запад. Шумерите винаги се колебаеха да рискуват преход по море с тежко натоварени кораби. Бояха се и от пиратите, и от бурното време. Сухопътната връзка между двете ни страни също бе изпълнена с трудности.

Хиксосите контролираха пролива, който минава между Средно и Червено море и свързва Египет със синайската пустиня на север. За да ни достигнат, шумерите щяха да бъдат принудени да прекосят пустинята в далеч по-южна точка и след това да преплават Червено море. Такъв маршрут би поставил изключително много препятствия пред армията им, не на последно място – недостиг на вода и опасното плаване по Червено море, и можеше да се окаже невъзможен за преминаване.

Онова, което преди бях предложил на фараона и което описах и на Атон сега, беше съдружие между нашия любим Египет и Върховния минос на Крит. „Върховен минос“ е титлата на критския наследствен владетел. Той е местното съответствие на нашия фараон. Същинско предателство би било да се каже, че е по-могъщ от нашия господар. Стига обаче да спомена, че според слуховете флотът му е съставен от над десет хиляди бойни и търговски галери с толкова напредничава конструкция, че никой друг кораб не може да ги надбяга или победи в битка.

Ние разполагахме с онова, което критяните търсят – злато и прелестни булки. Минойците пък имаха онова, от което ние се нуждаем – най-забележителната в целия свят бойна флота, с която да блокират хиксоските пристанища в устието на нилската делта и да съпроводят шумерската армия по южните брегове на Средно море и така да заловят хиксосите в смъртоносни клещи, които да смажат техните армии между обединените ни сили.

– Отличен план! – изръкопляска ми Атон. – На практика непогрешим. С изключение на един дребен и почти незначите-

лен детайл, който си пропуснал, мили приятелю Тайта! – Той се хилеше лукаво, предвкушвайки отмъщението си за поражението, което току-що бях му нанесъл на дъската за бао.

Не съм човек, който се опива от отмъщението, но в този случай не можах да се въздържа и да не извлека още капка невинно забавление за сметка на приятеля си. Придадох си притеснено изражение:

– О, не ми казвай такова нещо, моля те! Всичко съм обмислил толкова внимателно! Къде е грешката в моя план?

– Прекомерно си закъснял. Върховният минос на Крит вече е сключил тайно споразумение с цар Беон от Хиксос – Атон примлясна с устни и се плесна със задоволство по едното слонско бедро. Беше извадил решителен довод срещу предложението ми – или поне така вярваше.

– О, да! – отвърнах. – Предполагам, че имаш предвид търговската станция за сделки с Беон, която критяните отвориха преди пет месеца в Дамиета, най-източния град в устието на делтата на Нил?

Ред беше на Атон да изглежда поразен от мъка.

– Кога си научил за това? Откъде знаеш?

– Моля те, Атоне! – разперих ръце в примирителен жест. – Нали не очакваш да ти разкрия източниците си?

Приятелят ми съумя бързо да се вземе в ръце.

– Върховният минос на Крит вече има споразумение, ако не и военен договор. Колкото и да си хитроумен, Тайта, не можеш да сториш почти нищо против това!

– Ами ако Беон планира предателство? – подпитах го загадъчно, а той ме зяпна.

– Предателство ли? Не те разбирам, Тайта! Каква форма би приело то?

– Имаш ли някаква представа колко много сребро охранява Върховният минос на Крит в тази нова крепост в Дамиета на хиксоска територия, Атоне?

– Предполагам, че количеството е сериозно. Ако Върховният минос е предложил да изкупи по-голямата част от царевницата

от следващата реколта от Беон, тогава би следвало да има под ръка повече от приличен товар сребро – предпазливо опипа почвата Атон. – Вероятно поне десет или дори двайсет лаки*.

– Ти си много умен, скъпи ми приятелю, но спомена само малка част от проблемите, пред които е изправен Върховният минос. Той не би рискувал да прати натоварените си със съкровището кораби през открито море по време на сезона на бури-те. Така че пет месеца от годината не е в състояние да праща кюлчета към южните брегове на Средноморието, а през зимата това означава пътуване от над петстотин левги** от острова му.

Атон побърза да ме прекъсне в опит да ме изпревари със заключението си:

– Ах, да, наистина е така! Разбирам накъде биеш. В такъв случай това ще рече, че за целия този период Върховният минос няма да е в състояние да търгува с държавите и нациите, които се намират на този африкански бряг на Великото море!

– През цялата зима половината свят е затворен за него – съгласих се. – Но ако успее да основе сигурна база на египетския бряг, флотът му ще бъде защитен от зимните бури. Тогава целогодишно корабите му ще могат да карат стоките от Месопотамия и Мавритания под защитната козирка на сушата... – поспрях, за да му позволя да съзре целия мащаб на онова, което планираше Върховният минос, след това продължих безмилостно. – Двадесет лаки сребро няма да стигнат да се изплати и една стотна от тази дейност. Петстотин лаки е по-близо до количеството, което ще му е нужно да събере в своята нова крепост в Дамиета, за да върти търговията си през зимата. Не си ли съгласен, че подобно количество сребро ще накара всеки да замисли предателство, особено пък такъв по природа лаком и ненаситен разбойник като Беон?

---

* Лак (от. lakh) – число от индийската мерна система (100 000), международна мерна единица за скъпоценни метали, равнява се приблизително на 100 000 тройунции (3110 кг).

** Левга – тук и по-нататък се имат предвид не английските морски левги (прибл. 5,5 км), а древногръцките и древноримските левги, които са значително по-малки – между 2 и 2,5 км.

В течение на петдесет удара на сърцето Атон остана вцепенен, загубил ума и дума от мащаба на видението, което му бях представил. Когато накрая се размърда отново и заговори, гласът му беше издрезгавял:

– Нима имаш доказателства, че Беон, въпреки първоначалния си договор с Върховния минос, планира да шурмува крепостта в Дамиета и да заграби събраното там съкровище? За това ли намекваш, Тайта?

– Не съм казал, че разполагам с доказателства за подобни намерения от страна на Беон. Просто ти зададох въпрос. Не съм изказвал твърдение... – изкисках се на объркването му. Не беше любезно от моя страна, но не можах да се сдържа. По време на дългото ни познанство никога не бях го виждал така загазил за реванш или умна реплика. Все пак накрая се смилих над него: – И двамата знаем, че Беон е дивак и простак, Атоне. Може да кара колесница, да върти меч, да опъва лък или да разграби град. Но се съмнявам, че е в състояние без опасни и болезнени колебания да планира дори посещение в тоалетната.

– Тогава кой планира това нападение върху съкровищницата на Върховния минос? – поиска да знае Атон.

Вместо да му отговоря незабавно, аз просто се отпуснах в стола си и се усмихнах. Той ме зяпаше. След малко лицето му се разведри:

– Ти? Не, невъзможно, Тайта! Как тъй си намислил да ограбиш петстотин лаки сребро от Върховния минос и подир това да ухажваш критянина за подкрепата и съдружието му?

– В мрака е трудно да се различи хикосоец от египтянин, особено ако е облечен в хиксоска бойна броня и носи хиксоски оръжия, че и говори този език – посочих очевидното и Атон поклати глава, отново изгубил дар слово. Но аз го притиснах още повече. – Нали си съгласен, че подобно предателско нападение ще съсипе завинаги всякакви шансове Крит и Хиксос някога да сключат съюз срещу нас?

Атон най-сетне се усмихна:

– Така преливаш от коварство, Тайта, че се чудя как изобщо бих могъл да ти се доверя някога! – след това настоя да разбере: – Какъв точно по размер е критският гарнизон в Дамиета?

– В момента е съставен от близо две хиляди войници и стрелци. Макар че повечето от тях са наемници.

– Брей! – Приятелят ми остана впечатлен. Помълча малко, преди да продължи с въпросите: – Колко души ще ти трябват – или може би по-скоро трябва да попитам колко души ще са нужни на Беон, за да изпълни този подъл план?

– Достатъчно – избегнах отговора аз. Нямах намерение да му разкривам всичките си планове.

Атон го прие и не продължи да ме притиска. Но пък зададе друг заобиколен въпрос:

– Нямах намерение да оставяш живи критяни в крепостта в Дамиета, нали? Ще ги изколиш всички, така ли?

– Разбира се, че ще позволя на повечето от тях да избягат! – твърдо му се възпротивих. – Искам колкото може повече от тях да успеят да се върнат обратно на Крит и да предупредят Върховния минос за предателството на цар Беон.

– А критското съкровище? – настоя Атон. – Тези петстотин лаки сребро? Какво ще стане с тях?

– Сандъците на фараона са почти празни. Не можем да спасим Египет без това съкровище.

– Кой ще командва нападението? – поинтересува се приятелят ми. – Ти ли ще си начело, Тайта?

Зяпнах го, изумен:

– Знаеш, че не съм воин, Атоне. Аз съм лекар, поет и кротък философ. Но ако фараонът ме прикани, ще склоня да придружа експедицията като съветник на командващия офицер.

– Кой ще е командир в такъв случай? Кратас ли?

– Обичам Кратас и той е чудесен войник, но е стар, твърдоглав и не е склонен да се поддава на предложения... – свих рамене.

Атон се изсмя:

– Прекрасно описа комондор Кратас, о, кротки барде! Ако не него, то тогава кого ще назначи фараонът?

– Вероятно ще избере Зарас.

– А, знаменитият капитан Зарас от дивизия „Сините крокодили“ на царската гвардия? Един от фаворитите ти, Тайта. Не е ли така?

Пренебрегнах закачката му.

– Нямам фаворити! – В отделни случаи дори и аз си позволявам мъничко да разтегна истината. Така че отвърнах меко: – В случая Зарас просто е най-добрият човек за тази задача.

Когато изложих пред фараона плана си да дискредитирам цар Беон пред Върховния минос на Крит и да прокарам стоманено острие между двете сили, които потенциално бяха най-опасните врагове, които имахме в целия свят, той остана изумен от брилянтната простота на идеята ми.

Бях помолил за среща на четири очи с нашия повелител и разбира се, бях я получил без забавяне. Двамата останахме насаме на широка, обкръжена с палми тераса, която заобикаляше тронната му зала и гледаше към Нил в най-широката му в Южен Египет точка. Разбира се, отвъд Асют реката се разширява още и течението е по-бавно там, където минава през териториите, отнети ни от хиксосите, и се разлива надалеч в делтата, преди да се влее в Средно море.

В двата края на терасата имаше стражи, които имаха задачата да се уверят, че не можем да бъдем нито наблюдавани, нито подслушвани и от приятели, и от врагове. Стражите се намираха под прякото командване на доверени офицери, но се придържаха дискретно извън полезрението ни, така че да не безпокоят нито фараона, нито мен. Ние двамата се разхождахме по мраморните плочи. Едва сега, когато останахме насаме, ми беше разрешено да вървя рамо до рамо с повелителя ми, макар че вземах отблизо участие в живота му от самия миг на раждането му.